

WOUTER ROZEMA

GOUDEN
GEHEIM

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Wouter Rozema

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock ; © AdobeStock

Auteursfoto: © Sophie Reijnen

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1664 1

ISBN 978 94 027 7318 7 (e-book)

NUR 301

Eerste druk in deze uitgave september 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Crawford Hall was gezegend met het soort gezicht dat de redactie van *Champagne Pages* zo vaak mogelijk op de cover wilde hebben. Niet perse omdat hij de bekendste beroemdheid in Londen was die regelmatig werd gefotografeerd, maar omdat zijn uitstraling iets met mensen deed. Zijn voorkomen had iets sluis. Iets onaantastbaars.

‘Zelfs iets... gemeens,’ verzuchtte onze hoofdredacteur Wright ooit. Hij deed het klinken als een compliment, en in zijn ogen was dat het waarschijnlijk ook.

‘Emotie verkoopt, Nathaniel,’ verklaarde hij zijn opmerking bij het zien van mijn verwarde blik. ‘Wij mensen zijn het meest geïnteresseerd in de beroemdheden die het verst bij ons vandaan staan. Die we nooit zullen zijn, wiens lichaam we nooit zullen krijgen, en van wiens vermogen we alleen maar durven te dromen. Maar laat dat soort mensen nou net het moeilijkst te peilen zijn. Ze lachen niet en knikken alleen maar een beetje afwezig. Hoeveel foto’s hebben we wel niet van CEO’s in pakken die handjes schudden en braaf naar de camera lachen? Nee, niet Crawford Hall. Kijk.’

Hij wees naar een van de recentste covers. Crawford Hall stond erop afgebeeld in een blauw, *double-breasted* pak met gedetailleerde, brede revers en gouden knopen. Zijn asblonde krullen waren strak naar achteren gekamd, en zijn neus liep in een scherpe boog, als van een trotse roofvogel.

Terwijl hij de limousine – waarvan de deur nog net op de cover stond – uit stapte, leek hij zijn voet verkeerd te hebben neergezet. De helft van het glas champagne dat hij vasthield vloog namelijk door de lucht. Fonkelende druppels sierden de cover en leken de luxueuze uitstraling van het beeld alleen maar te versterken. Het was alsof hij een handje diamanten uitstrooide.

Wright had de pose bejubeld: het dramatische aan de rondspetterende bubbels. Het soepele van zijn armen, die een jeugdigheid uitstraalden. En al helemaal de grote zegelring rondom zijn vinger, die Crawford ondanks zijn val nog omhooghield alsof hij een kop thee dronk in plaats van een glas Dom Pérignon. Ik snapte waarom er voor deze paparazzifoto was gekozen. Over het algemeen was de keuze die we hadden niet groot, want bij *Champagne Pages* kozen we uitsluitend voor coverfoto's waarop iemand daadwerkelijk een champagneglas vasthield.

Toch wist ik dat het Wright, los van de outfit en pose, vooral ging om de blik van Crawford Hall. Hij lachte speels, maar op een afstandelijke manier. Alsof hij een katachtige was die weliswaar achter tralies zat, maar zelf donders goed wist dat die tralies er puur waren om de toeschouwers te beschermen.

Een lachende beroemdheid zorgde normaal gesproken voor een saaie foto. We wilden huilende, schreeuwende, smoezende, betrapte of op een andere manier zondigende beroemdheden laten zien. Geen vrolijke acteurs of poserende modellen. Maar op deze cover voegde de glimlach op Halls gezicht juist iets toe. De foto was namelijk gemaakt op een première van een nieuwe serie. Eén waarvoor hij was uitgenodigd, maar waar hij bijna een uur te laat kwam opdagen. De pilotaflevering was al bezig met de aftiteling toen hij uitstapte. In ons blad schreven we dat 'het staande applaus in de zaal werd overstemd door de flitsende camera's buiten, die de aankomst van *golden boy* Crawford Hall vastlegden'. De miljardairszoon maakte duidelijk dat de échte toegift pas net was gearriveerd.

Nu lag zijn foto samen met de drie andere meest recente magazines op mijn keukentafel. Zijn ondeugende, egale gezicht was inmiddels door-drenkt van rode wijn. Niet het fancy soort alcohol waar de celebrity's mee pronkten in ons blad, maar een fles van minder dan vijf pond uit de lokale supermarkt. Het was de laatste geweest, want de overige flessen waren de voorafgaande dagen al in mijn mandje beland.

‘Ach, kijk niet zo,’ zei ik in mijn hoofd tegen Liv, mijn huisgenoot. Ze was mijn beste vriendin, van het soort waar je normaliter alleen over leest in boeken, totdat je de eer hebt om er zelf met één bevriend te worden.

De hele avond was ik al doelloos door recente exemplaren van *Champagne Pages* aan het bladeren. Sterren met zonnebrillen op, bij de voordeur van hun villa’s met grote, dampende bekers koffie in hun handen. Half blote beroemdheden, vastgelegd in hun achtertuin. Ze waren overal, zelfs hier, op de tafel van mijn simpele appartement in de wijk Brixton.

Uiteindelijk had ik besloten om ze op te bergen en een sigaret aan te steken. Terwijl ik naar de asbak reikte, was ik langs het wijnglas geschuurd. De purperkleurige inhoud ervan was over de hele tafel gestroomd.

Dat was de druppel geweest. De laatste wijndruppel. Die flauwe grap bracht me voor het eerst in lange tijd weer even aan het lachen.

‘Geef toe,’ mompelde ik tegen Liv, ‘hij is grappig. Die moet ik ergens opschrijven, of zo.’

Nu staarde ik naar de verzameling covers en wist ik niet meer wat ik moest doen. Wright had me eerder op de dag even apart genomen, terwijl mijn collega’s hun telefoons en laptops aan de kant schoven om de vrijdagmiddagborrel in te luiden. Zijn boodschap was hard maar duidelijk geweest:

‘Je stukken worden leger. Simpler. Het is alsof je de info ergens van internet haalt en kopieert, in plaats van die scherpe pen en dat brein van je te gebruiken. We willen sensatie, Nathaniel. Alleen dan blijven we concurreren met het web. En wat je de laatste tijd hebt afgeleverd... Het is het gewoon niet. Niet nét niet, helemaal niet. En we weten allemaal waardoor het komt.’

Bij die laatste zin keek hij even over zijn schouder naar de rest van onze kleine redactie. Het gevoel in mijn maag, beklemmend en tollend,

zei me dat hun gesprekken hier al vaker over waren gegaan. Wright was enkel de boodschapper.

‘We weten wat je de laatste tijd doorstaat, maar... showbizz, weet je wel?’

‘Ik doe mijn best,’ zei ik, en omdat dat nogal wanhopig klonk vulde ik aan: ‘Ik heb het nog steeds. Echt. Het moet er alleen weer even uit komen.’

‘Dat weet ik. En we leven allemaal met je mee,’ zei hij met een blik zonder medelijden. De frons in zijn voorhoofd was diep. Zo keek hij doorgaans alleen als een andere partij er met een scoop vandoor was gegaan.

‘Het is... We kunnen ons nu gewoon geen misstappen of gelanterfant veroorloven. Ik hoop dat je dat begrijpt.’

‘Wat kan ik doen, Wright?’ vroeg ik. ‘Zeg het, en ik doe het.’

‘Zo mag ik het horen!’ Hij grijnsde even en wees naar de wand waar we al onze oude gepubliceerde exemplaren tentoonstelden.

‘Neem er daar een paar van mee, blader ze door en bedenk wat er mist. Welke beroemdheden ontbreken aan de lijstjes met probleemgevallen? Wie springt er wat jou betreft dubbel en dwars bovenuit? Nieuwe concepten, nieuwe namen. Maandag, op mijn tafel. Gaat dat lukken?’

‘Natuurlijk,’ zei ik, en ik meende het nog ook. Het was niet alsof ik weekendplannen had; die bestonden, net als de week daarvoor, voornamelijk uit oude series kijken, slappe afhaalpizza’s, sigaretten – en tranen.

‘Zo mag ik het horen. En nu bubbels, verdomme. We blijven natuurlijk wel *Champagne Pages*, hè!’

Ik kon een glimlach op mijn gezicht forceren. Van de ‘we’ die hij had genoemd maakte ik nu opeens wel weer een deel uit. Mijn plek bij de redactie was dus nog veilig. Voor nu.

Ik dacht eraan terug, omringd door de papieren beroemdheden onder de rode wijn. Tot zover mijn goede voornemen. Opeens voelde ik me slapjes.

‘Ik ga even een blokje om,’ zei ik tegen Liv. Maar weer zei ze niets terug.

En dat zou ze ook nooit meer doen. Want Liv was namelijk niet in de kamer, of ergens anders in de buurt. Ze was ergens waar ik haar met geen mogelijkheid zou kunnen bereiken.

Liv was dood.

Hoofdstuk 2

Buiten trok de gure wind aan mijn kraag terwijl ik aan mijn rondje begon. Ik liep doorgaans niet lang: net lang genoeg om twee sigaretten te roken en een paar nummers te luisteren.

Soms luisterde ik naar het begin van een podcast. Ik hield van de eerste paar minuten van de afleveringen. Het waren de stukjes waar de sprekers nog wat stuurloos waren. Doorgaans bespraken ze hun weekend met elkaar, wat algemene luisteraarsvragen of huishoudelijke mededelingen. Er zat totaal geen haast of ernst in. Ik was jaloers op het gemak waarmee ze met elkaars tijd en aandacht omgingen. Alsof ze alle tijd in de wereld hadden. Alsof ze altijd in elkaars leven zouden blijven.

Al dat gepraat zonder dat er echt iets werd gezegd... juist het oppervlakkige aspect daarvan kon ik zo vreselijk missen, want zo brachten Liv en ik ook onze meeste tijd samen door. Ontelbaar veel uren, waarin zij in een geïmproviseerde pyjama op de bank door haar socialmedia-accounts scrolde en af en toe iets aan me liet zien. Soms zat ze in het raam en ik op de bank, en konden we opeens verzeild raken in discussies over triviale onderwerpen zoals personages uit series van vroeger. Of dat ze tijdens haar werkdag weer een horloge van zestigduizend pond had verkocht, en hoe lelijk het ding eigenlijk was geweest. Of dat ze tijdens de terugweg naar ons appartement was aangevallen door een duif.

‘Waarom begin jij geen podcast?’ vroeg ik haar op een avond, en ze wuifde het weg alsof ik haar een cadeau probeerde te overhandigen.

‘Nee joh, Nate, doe normaal. Wie wil mij nou horen?’

‘Ik. En ik denk een heleboel andere mensen.’

‘Nou, dan ben je de enige. Ik heb niet zoveel te melden, hoor. Tenzij je een podcast wilt vullen met informatie over maatpakken, beschilderde

vazen en zoveel flessen whisky dat je er een compleet land mee dronken kunt voeren.’

Ze werkte in een warenhuis van een hoog segment met de naam C.H. Ik was er één keer geweest om haar oplader langs te brengen toen ze die was vergeten. De rijke mensen, die geur van kapitaal, had ervoor gezorgd dat ik me een indringer had gevoeld. Het was de enige keer dat ik C.H. had bezocht. Liv leek er minder moeite mee te hebben. Volgens haar was de enige taak die ze had het ‘opgedoft en opgedirkt ja zeggen en knikken’, zodat de klanten zich minder schuldig zouden voelen terwijl ze duizenden ponden uitgaven.

De enige reden waarom ze er werkte was omdat ze altijd hoopte op iets groters. Iets echts. Wat dat betreft waren we hetzelfde. Ook mijn baantje bij *Champagne Pages* zag ik als een opstapje. ’s Nachts droomde ik van kasten vol met door mij geschreven boeken. Ik wist zelfs al mijn pseudoniem: Niel Athan, een anagram van mijn eigen naam.

Allebei werkten we veel, en vaak, en daarom zagen we elkaar vooral in de avonden. Soms kwam het voor dat we alleen ‘hoi’ zeiden bij binnenkomst en vervolgens in stilte naast elkaar op de bank onze eigen series keken of boeken lazen. Ooit spraken we af dat we elkaar niet meer zouden vragen naar hoe onze werkdagen waren geweest.

‘Mensen doen altijd maar alsof je werk je hele identiteit is,’ kreunde ze een keer toen ik voorzichtig tóch informeerde naar haar dag.

‘Vraag liever naar wat ik vanavond voor avondeten wil, of zo!’

‘Oké. En dat is?’

‘Nou... Een glas rode wijn. Een kop koffie. En als toetje een bonbon.’

‘Die eerste twee kunnen geregeld worden,’ zei ik vanaf het koffieapparaat, ‘maar wat die bonbons betreft...’

‘Tada.’

Toen ik me omdraaide zag ik dat ze opeens een kleine, zalmroze doos vasthield. Op de deksel stonden een gouden C en H gegraveerd.

‘Van een klant gekregen,’ zei ze en ik kon een vleugje trots in haar stem bespeuren.

‘Gekregen?’

‘Ja.’

‘Ik dacht dat je klanten juist bij jou komen om cadeaus voor hun minnaressen te kopen, niet om op zoek te gaan naar nieuwe exemplaren.’

‘Ach, je bent jaloers,’ zei Liv en ze trok zacht aan de strik die rondom de doos was vastgeknoopt. Met een soepele beweging tilde ze de gouden deksel op. Twintig bonbons staarden me aan. Ze varieerden van witte chocolade met vanille en kokosexemplaren tot ronde varianten in de vorm van gouden munten.

‘Nee, de klant die deze bonbons heeft gekocht is anders. Hij is jonger. En hij... is er altijd zonder een echte reden, of zo. Alsof hij gewoon even een praatje komt maken. Nou, en nu had hij dus wel een reden, maar dat waren puur die bonbons, omdat ik ze aanraadde. Terwijl, ik bedoel... ik zei ook maar wat, hè? Je wil niet weten hoe duur die dingen zijn.’

Ze liet haar vinger over de stukjes chocola glijden en koos een van de munten uit.

‘O, en hij was beleefd! Dat is heel wat hoor, Nat. Je zou sommigen van die klanten eens moeten zien. Ze lopen nog net niet met hun geld te wapperen alsof... Nee, dat is trouwens niet waar, want er was laatst een man, en die deed dat wel degelijk. Hier, neem er ook een, ze zijn echt lekker! Nou, goed, die zat dus constant op te scheppen over zijn geld. En toen een van de bewakers er iets van zei, liet hij zijn portemonnee zien.’

Ze slikte haar bonbon zo gehaast door dat ik wist dat er een ontknoping aankwam waar ze waarschijnlijk de hele dag al naar uit had gekeken.

‘Die portemonnee kon gewoon niet meer d cht van het geld! Allemaal cash. In zijn jaszakken, broekzakken... Dat soort gasten hebben ze liever niet over de vloer, geloof ik. Die zijn alleen maar aan het witwassen.’

Ik gaf Liv haar koffie en wachtte tot ze doorging. Toen ze dat niet deed schonk ik wijn voor ons in en kwam ik naast haar zitten.

‘Misschien viel hij zelfs wel op mannen,’ zei ze terwijl ze me haast glunderend aankeek.